

»Janez!«

Stresnil se je, kot bi ga polil z mrzlo vodo.

»Boš spal? Če boš, te ne morem risati.«

Vzravnal se je in se hotel junaško boriti proti tako hudemu sovražniku, ki mu je pretil, da mu vzame podobo.

A ni šlo dolgo. Spet je zakimal. Mene je skoro vznevoljilo: platno, barve in vse skupaj nič! A da bi bilo z mojim junakom kaj, sem obupal.

»Le pojdi!« sem ga odslovil.

Obrnil se je, odšel, še pogledal me ni.

»Si že narisan?« so ga pozdravili tovariši in tovarišice.

Ni odgovoril.

Hitro so splezali k oknu na klop.

»Pokaži Janeza!«

Pokazal sem par lis na platnu.

»To je Janez? Jej, pa ni tak! Janez, saj nisi tak!«

»Ni tak?« sem kakor začudeno vprašal jaz.

»O, ni ne tak!«

»Daj sedaj pa mene,« je povzela Tončka.

»Ali tudi ti ne boš taka.«

»Ne?« se je začudila.

Odšli so tiho, meni pa je bilo nekako pritajeno hudo, kaj vem, zakaj.

Tisto platno leži sedaj v miru za pečjo, nihče več se ne pride »fotografirati«, jaz pa tudi ne povabim izmed dece nikogar več, prav gotovo nikoli.

O pravljici.

Pomladna noč, kako te ljubim,
ko v tebi tisoč zvezd iskri —
na zlati nitki čez vso zemljo
božanska pravljica visi.

Počasi se ta nitka trga
kot se jetnika trda vez —
oj, koliko pomladi mine,
da se pretrga nam zares.

Tedaj na svetu ona vstane
kot med domačimi jetnik —
a meni vstane v srcu slutnja
nekdanjih lepih mladih slik ...

Tone Rakovečan.

Fantovska pesem.

Pred nami so strmine, hrib,
pred nami temna noč;
a mi gremo naprej — naprej,
naprej gremo pojoč!

Ker mi vemo, da tam leži
za hribi ravna plan,
da nam prisveti za nočjo
prelepi jasni dan.

Branko Brankovič